

Zombie

I byen kunne man efterfølgende se Louisa gå tur med sin mor. Som et såret dyr, der fulgte efter sin ejer, altid med nakken bøjet, altid føjelig. Hun gik med små, trippende skridt, skiftede mellem at have vægten på den ene og den anden fod. Stoppedede, når hendes mor stoppedede, gik med, når hun gik videre. Tyggende på sit jakkeærme granskede hun jorden intenst uden dog rigtigt at se. Der var ikke længere noget Louisa tilbage i Louisa. Når folk hilste på hende, lo hun som et lille barn. Men latteren var klangløs, ikke som barnets. En tom og kold latter. En gal kvindes latter.

Jeg husker tydeligt en dag, min mor hentede mig fra skole. Jeg var ikke ret gammel. Da vi gik ud, kunne jeg ikke lyne min jakke op. Lynlåsen på min jakke begyndte at drille. Bange for at gøre hende sur prøvede jeg febrilsk at få lynet min jakke op. Jo mere jeg prøvede, desto sværere blev det. Hun var allerede nået flere meter, da hun vendte sig om og så, at jeg ikke var fulgt med. Da hun nåede tilbage til mig, tog hun fat i min jakke ved brystet, løftede mig op og begyndte at ruske mig. Ubrugelige, dumme møgunge. Det skete i frikvarteret for-

an en masse børn, der var ude at lege. Hun ruskede mig så kraftigt, at min jakke blev revet i stykker langs lynlåsen, og dunet begyndte at sive ud og flyve hen over legepladsen som kunstige snefnug. Jeg græd. Ikke på grund af smerte, men af skam.

Jeg har altid kendt min mors vrede. Hendes tilbagevendende sammenbrud. Hun slugte rigtig mange piller. Ligesom tidevandet steg og faldt mængden af pillerne. Perioder, hvor hun var drænet for energi og kræfter. Hendes mor havde åbenbart også været drænet. Jeg vidste ikke, hvad den enorme træthed var. Kunne ikke forstå den, men jeg var hver dag vidne til den. Jeg var kun et barn.

Det var kun mig, der sørgede for de huslige pligter. Min mor lavede aldrig mad, hun tog ikke opvasken, hun vaskede ikke tøj, hun sørgede aldrig for noget og heller ikke for mig. Hun kunne bruge en hel dag i sofaen. Hun må have været meget træt. I begyndelsen nægtede jeg, når hun bad mig om noget. Jeg troede, jeg kunne sige nej, troede, jeg havde et valg. Jeg lærte hurtigt, at jeg tog fejl. Hendes ønsker blev min lov.

Jeg mødte en mand. Han var en del ældre end mig, men det betød ikke noget, fordi jeg elskede ham. Fari var en rar mand, han havde en uddannelse, et fast arbejde på fiskefabrikken, og det gjorde mig tryk dybt indeni. Jeg følte virkelig, at

jeg havde mødt ham, jeg skulle være sammen med resten af livet. Da vi fik vores eget hjem, skabte vi en ny familie. Vi fik tre børn lige efter hinanden, og jeg skulle være en god mor. Mine børn skulle ikke igennem det, jeg selv havde været.

Til tider – og jeg er så taknemmelig for selv at være i stand til at se det – tager jeg mig selv i at være for hård mod børnene. Når det sker, sørger jeg altid for at sige undskyld, se børnene dybt i øjnene og love, at jeg nok skal være mere opmærksom på min opførsel og blive bedre til at styre mit temperament. Det er mig en gåde, hvorfor jeg kommer til at gøre det mod mine børn. Jeg kan aldrig rigtig sætte en finger på, hvad mit problem er.

Så snart jeg får fri fra arbejde, skynder jeg mig hjem. Det er blevet en vane, at jeg skynder mig, selvom der ikke er noget bestemt, jeg skal nå. Jeg har en mand nu, vi har vores eget hjem, og jeg kan alligevel ikke ryste mine gamle vaner af. Måske skulle jeg tage at gøre rent, inden jeg skal hente børnene.

Da jeg træder ind af døren, bliver jeg forundret over at se min mands arbejdsdragt og store gummistøvler i gangen, men bliver samtidigt glad for, at han allerede er hjemme. Jeg styrter ud i køkkenet. Tomt. Så hører jeg en lyd fra soveværelset. Stemmer og andre lyde rammer mig, da jeg nærmer mig. Jeg åbner døren og mit 'haluu' erstattes

af et skrig. Som et slag i ansigtet ser jeg min mand... med min mor. Hendes nøgenhed har infiltreret hans. De er som et kludetæppe; benene låst ind i hinanden, hans hænder overalt på hendes ryg, endda på de slappe og rynkede baller. Svedperler på hendes blottede nakke. Hendes lange hår dækker hans ansigt fuldstændigt, alligevel ved jeg, at det er ham. Arret over knæet lyser hvidt og hånligt op mod mig.

Jeg skriger og prøver at få min mor ud. Peger mod døren. Jeg er ikke længere herre over min krop eller min bevidsthed. Begge to har travlt med at få tøjet på. Jeg bliver helt væk i mareriddet, føler kun væmmelse. Ingen af dem prøver at sige undskyld. De skal bare væk. Fari er længe om at få sin trøje på, men min mor er forsvundet. Med et bedende udtryk i ansigtet, 'lad mig forklare', rækker han ud efter mine arme. Med hele kroppen beder jeg ham skride ad helvede til.

Så snart yderdøren er smækket, begynder jeg at ryste vildt og bliver slap i kroppen, falder ned på gulvet og bryder ud i en smertefuld gråd. Jeg hulker så indædt, at jeg har svært ved at få luft. I håb om at vågne op fra mareriddet skriger jeg mine lunger ud – fuck, om jeg kan høres i nabolaget. Et eller andet sted kunne jeg have forventet det af min mor, men af min mand? Aldrig. Jeg ville aldrig have forestillet mig, at han kunne gøre det mod mig. Jeg slår på mig selv og forestiller mig, at det er skide Fari. Jeg vil slå på ham, til jeg ikke er vred

mere. Lige i maven. Eller hovedet. Jeg kan næsten mærke næsen, der knaser under mine knoer, og varmen fra blodet, der strømmer over hans ansigt. Jeg griber efter en pude, presser mit ansigt mod den og skriger, alt hvad jeg overhovedet kan, mens tårene løber frit.

Nogle dage er gået, men jeg er stadig udmattet af al vreden. Jeg passer børnene alene, jeg vil ikke svigte dem. Sådan en mor er jeg ikke. Jeg er endnu ikke klar til at se Fari. Fuck Fari. Da jeg får fri fra arbejde, henter jeg mine to ældste i børnehaven og den yngste i vuggestuen og går hjemad. De er utålmodige og pivende. Jeg beslutter mig for at lave tidlig aftensmad, så jeg kan putte dem i seng med det samme. Jeg kan høre dem skændes inde i stuen. Et lille bump, nogen falder, to der hylér. Jeg beder dem om at sige undskyld, om at enes. Jeg er tålmodig. Blid. En god mor. De tænker for fjernsynet.

Jeg kommer til at savne Fari, mens jeg står og laver mad. Hvor er det klamt! Svin! Hvorfor i helvede skal jeg sørge for vores børn – jeg kan lige så godt drikke mig sønder og sammen! Får mig til at savne. Svinger mig. Gør mig ensom. Lortekærlighed! Hvorfor mig?! Alt er brast. Jeg ved, hun gjorde det med vilje. Fordi hun er jaloux. Jaloux, fordi jeg er lykkelig og har fået et godt liv. Derfor prøver hun at ødelægge mit liv. Derfor. Uretfærdigheden i det hele rammer mig hårdt i maven. Lyden fra

fjernsynet bliver en fjern summen, som blander sig med børnenes råb. Evige skænderier. Ufred, vold og jalousi. Hvorfor skal du bestemme... *Av, slip, det gør ondt... Anaanaaaaa... Hold så op...* Grædende kommer min yngste og plager mig om at blive løftet op, mens hun stædigt trækker i mit ben. Jeg tager fat om hendes nakke og banker hendes hoved ind i bordet. Alt er stille.

Jeg sidder på gulvet, da jeg kommer til bevidsthed. Alt omkring mig er malet rødt. Mine to ældste græder og kalder på mig, vækker mig til live. Jeg kommer til mig selv og begynder febrilsk at lede efter min mobil. Jeg finder den og ringer til sygehuset, siger, at jeg har brug for en ambulance med det samme, fordi min datter ikke trækker vejret.

Jeg ser på hende med øjne, der ikke er mine. Hendes livløse krop, svøbt i et tæppe af blod. Følelserne raser gennem mig. Rastløshed. Chok. Væmmelse. Jeg føler kun én ting og alting på samme tid. Som i en drøm. Jeg ryster i hele min krop. Mine ben er tappede for kræfter, så jeg bliver siddende. Jeg ved ikke, om jeg græder. Lydene omkring mig vender tilbage, og gråden fra de to ældste når mig endelig. Jeg rejser mig, tager dem med ind i stuen, prøver at berolige dem, trøste dem. Jeg knuger dem til mig, og mens jeg sidder der med dem i mine arme, lyder vores gråd klarere og klarere.

Ambulancen når frem. Jeg kan se på deres ansigter, at det allerede er for sent. Sammen kører vi til sygehuset i ambulancen. Med et barn under hver arm prøver jeg i stilhed at bevare fatningen. Tårerne løber ned ad mine kinder. *Tag dem ikke fra mig. De er mine. Tag dem ikke fra mig. Fald ned, Louisa. Du er stadig i chok. Tag ikke mine børn fra mig...*

Politiet dukker op i venteværelset. Jeg ved, at det er mig, de er kommet efter. Fari er åbenbart blevet kontaktet, for han dukker også op. Han tager børnene og går ind i et andet rum, og jeg er alene med politiet. De begynder med deres regn af spørgsmål, spørgsmål som jeg svarer på, så godt jeg kan. Jeg fortæller dem alt, hvad jeg kan huske.

Lægen stiller også spørgsmål. Hvor meget vrede føler jeg mod Fari? Hvor stort er hadet til min mor? Kan jeg gøre ondt? Vil jeg gøre andre mennesker ondt? Mine børn? Jeg vil ingen ondt. Jeg kunne aldrig drømme om at gøre nogen noget. *Louisa, det er den 19. maj, klokken er 17.55, og du er anholdt...* Jeg græder.

Med et tag om begge mine arme fører de mig ud af rummet, og mens vi går ned ad gangen, ser jeg min mor i venteværelset. Jeg fyldes pludselig af vrede, af tanken om hvorfor fanden hun skal være her. Jeg mister kontrollen og skriger. *Lortemor! Du er en lortemor! Det er dig, som er en lortemor!* Jeg råber det igen og igen, mens politiet

fører mig ud af sygehuset. De smider mig ind i bilen, og vi kører mod anstalten.

Dagene går. Præcist hvor mange ved jeg ikke. Jeg er sikker på, at jeg er det helt store samtaleemne i byen. Siden jeg kom herind, har jeg ikke talt med nogen, jeg kender. Overhovedet. Det er også fint med mig, jeg har hverken lyst til at se eller snakke med nogen. Jeg bliver dog nødt til at tale med lægen en af de nærmeste dage. I min konstante strøm af tanker har jeg svært ved at falde i søvn, og når det endelig sker, vågner jeg altid med følelsen af at have sovet i evigheder. Det hjælper heller ikke meget, at dagene nærmest konstant er lyse. I modsætning til min sjæl.

Jeg bliver indlagt på sygehusets psykiatriske afdeling – den lukkede – og endevendes af en hjernekirurg. Jeg savner mine børn. Meget. For at aflede tankerne er jeg begyndt at gå. Op og ned ad gangene som en anden herreløs køter. Jeg tæller mine skridt. En læge går forbi. Hans duft, duften af mand, rammer mine næsebor, og jeg tænker straks på Fari. Hvis han kunne se mig nu, ville han tænke, at jeg ville have godt af at blive aflivet som det dyr, jeg er. At jeg havde fortjent det. Selvom det er hans skyld det hele! *Så lad dog være med at bruge parfume! Hvad fanden får du ud af det?! Du er et svin, der misbruger kvinder! Din lort!* Jeg omringes straks af personalet. De fører mig ind på